

अस्येति अस्ययमस्य आदेशादाज्ञातः क्रोधादिरूपो मृत्युर्मरणहेतुर्निःसरति उद्भवति अत्रयथाऽज्ञानाभिमानिनी देवतायमः एवं क्रोधाद्यभिमानिन्योपि देवताः यमस्य दासभूताः संतीत्यधिदैवमर्थः अध्यात्मंतु अज्ञानादेव क्रोधादय उद्भवति ततो भ्रियत इत्यर्थः ननु यद्यात्मा वा समज्ञानं तर्हि तत् आत्मनः पृथक् सिद्धमपृथक् सिद्धं वा अंत्ये मुक्तानामपि पुनर्बंधापत्तिः आद्ये सांख्यप्रकृतिवत्तदनाशापत्तिरित्याशंक्यमृत्युं विशिनष्टि नराणां अहंगते नैव विमार्गान् चरन्ति जीवानां यो हंकारस्तेन सह गतं गमनं अहंकारसाहित्यं तेन विमार्गान् अनात्मगान् मार्गान् चरन् विषयान् भुंजान इत्यर्थः मुक्तौ अज्ञानाश्रयस्य अहमर्थस्य चिदाभासस्य नष्टत्वात् न शुद्धादात्मनः सकाशादज्ञानं पुनरुदेति नापि पृथग्वतिष्ठत इति भावः ननु सुषुप्तावहंकारलयोपि दृश्यत इत्यत आह नचेति तदानीमपि सूक्ष्मस्याहमर्थस्य सत्त्वान्नकश्चित्ज्ञानं विना आत्मयोगं उपैति स्वरूपं प्राप्नोतीत्यर्थः अतोऽहंकारनाशात् आत्मनः क्रोधादिरूपस्य मृत्योरुदयो युज्यत एवेत्यर्थः आस्यादेष इति पाठे आस्ते स्मिन्नित्यास्यमज्ञानस्याधिष्ठानं अहंकारस्तस्मान्निःसरत इति पूर्ववत् ॥ ७ ॥ आत्मयोगाभावे दोषमाह ते इति तेनराः मोहिताः क्रोधादिभिरिति शेषः तद्वशे क्रोधादिरूपस्य मृत्योर्वशे वर्तमानाः संतः इतोऽस्माह्लोकात् प्रेताः गताः संतः तत्र यमलोके पुनरित्यसकृद्गमनसूचनार्थं पतंति गच्छंति नरकादाविति शेषः ततस्तान् तत्र गतान् अनुदेवा इन्द्रियाणि प्लवंते तत्रैव गच्छंति तमुक्तामंतं प्राणो नूक्तामति प्राणमनूक्तामंतं सर्वे प्राणा अनूक्तामंतीति श्रुतेः मृदू प्राणत्यागे इत्यनुशासनाच्च मृत्युरज्ञानं मरणसंज्ञामपि लभते अयं भावः मृत्युरत्यंतं विस्मृतिरस्य आदेशान्निःसरते नराणां क्रोधः प्रमादोलोभरूपश्च मृत्युः ॥ अहंगते नैव चरन् विमार्गान् च आत्मनो योगमुपैति कश्चित् ॥ ७ ॥ ते मोहितास्तद्वशे वर्तमाना इतः प्रेतास्तत्र पुनः पतंति ॥ ततस्तान् देवा अनुविप्लवंते अतो मृत्युर्मरणाख्यामुपैति ॥ ८ ॥ कर्मोदये कर्मफलानुरागास्तत्रानुतेयांति नतरंति मृत्युं ॥ सदर्थयोगानवगमात्समं तात्पर्यवर्तते भोगयोगेन देही ॥ ९ ॥ तद्वै महामोहनमिन्द्रियाणां मिथ्यार्थयोगस्य गतिर्हि नित्या ॥ मिथ्यार्थयोगाभिहतांतरात्मा स्मरन्नुपास्ते विषयान्समंतात् ॥ १० ॥ अभिध्यावै प्रथमं हंतिलोकान् कामक्रोधावनुगृह्याशुपश्वात् ॥ एते बालान्मृत्यवे प्रापयंति धीरास्तु धैर्येण तरंति मृत्युं ॥ ११ ॥ रिति स्मृतेरज्ञानं प्रत्यगानंदविस्मारकत्वेन यमश्च प्रत्यक्तेन गृहीतस्य देहस्य च विस्मारकत्वेन साम्यात् द्वयमपि मृत्युशब्दितं तथा च मुख्यो मृत्युरज्ञानं गौणो यम इति ॥ ८ ॥ ननु प्राङ्मरणात् मृत्युर्भयं मृतस्य तु कृतकृत्यतैवास्तीत्याशंक्याह कर्मोदय इति भोगप्रदस्य कर्मण उदये सति कर्मफलभोगेऽनुरागो येषां ते तथा भूताः तत्र स्वर्गादौ अनुयांति भोगवासनया पूर्वदेहं त्यक्त्वा गच्छंति अतो मृत्युं नतरंति देहनाशमात्रेण न मुच्यंत इत्यर्थः तथा च श्रुतिः ये यं प्रेते विचिकित्सा मनुष्येऽस्तीत्येके नायमस्तीति चैके इति मृतस्यास्तित्वनास्तित्वे उपक्षिप्य यो निमन्ये प्रपद्यंते शरीरत्वाय देहिनः स्थाणुमन्ये नु संयंति यथा कर्म यथा श्रुतमिति अस्तीत्येवोपलब्धव्य इति चास्तित्वं देहांतरप्राप्तिचाह अत्र हेतुः सदर्थेति सत्ब्रह्मतत्त्वाप्यर्थो योगः सदर्थयोगः यमाद्यष्टांगोपेतः तस्यानवगमादलाभात्समंतात् ऊर्ध्वाधस्तिर्यग्योनिषु भोगयोगेन भोगलिप्सा देही देहाभिमानि प्रवर्तते ॥ ९ ॥ भोगयोगमेव निंदति तद्वा इति यत् अस्य पुंसः मिथ्याभूतेषु अर्थेषु शब्दादि विषयेषु योगो रागस्तदर्थं गतिः प्रवृत्तिः नित्या स्वाभाविकी तदेव इन्द्रियाणां महामोहनं अर्थानां मिथ्यात्वं संकल्पकृतत्वात् यदा हाक्षपादः दोषनिमित्तरूपादयो विषयाः संकल्पकता इति दोषो रागादिः मिथ्यार्थयोगेन विषयसंगेन अभिहतांतरात्मा व्यथितचित्तः सन् विषयान् स्मरन् स्मरणपूर्वकं उपास्ते हेतौ शत्रुप्रत्ययः स्मरणमेव विषयोपासनाहेतुरतस्तेषां विस्मरणमेव कर्तव्यमित्यर्थः ॥ १० ॥ तस्मरणे दोषमाह अभिध्येति अभिध्याविषयस्मरणं प्रथमं ततः कामस्तत्त्वाप्यभिलाषः केनचिन्निमित्तेन तत्प्रतिहतौ क्रोधः एते अभिध्यादयः एवं क्रमेण बालान् अजितचित्तान् मृत्यवे मोहाय प्रापयंति ये तु धीराः जितचित्ताः निष्कामास्ते मृत्युं तरंति पाठांतरे धर्मयोगाभ्यासं चरंति ॥ ११ ॥